

Járkálunk

*Járkálunk, én meg a kutya,
volt ottlétek közt visz az út,
nézem az ismerős kaput,
megint helyett ide soha.*

*A megunhatatlan, megunt,
agyonénekelt ubi sunt.
A kapuban, hajnal derengett:
Elhiszed most már, hogy szeretlek?*

*Hazaút éji léptei,
Köbölkút utca, Ménesi,
más-más időmet őrzi-tudja
a Vincellér, a Fadrusz utca.*

*Az egyik András itt lakott,
és már a másik is csak emlék,
rám hagyta, mint egy dallamot:
de Alle Éva ott lakik még.*

*Ültünk P.-vel a járdaszélen,
mellettiünk kiürült üveg.
Vodkát vettem odamenet.
Nem is tudom, hogy mit reméltem.*

*É. is erre felé lakott.
Soha nem képzeltem, hogy egyszer.
Szilveszteréj, tébolyodott.
És másnap: Hívtál, itt vagyok.*

Elmúlt, sehol sincs, nem vezett el.